

ÖNSÖZ-CÜK

Ah Őu zavallı önsözcükler. Hiçkimse sevmez onları. Islak kedi yavruları gibi titreŐir dururlar kitap kapısı önlerinde. İnsaflı biri çıkar da içeri alırsa, kitabın önsözü olur. Okuyucuların çoğu önsözleri okumaz, yayıncıların çoğu için önsözler sayfa kaybıdır. Ama ilerde bir kitabınız olursa görürsünüz; önsözün ardından gelen sayfalarda onca Şey anlattığınız halde, yine de bir Őeyler eksik kalmıŐ gibidir. Sanki söylenmesi gereken bir iki Şey daha vardır ve onlar da önsözde söylenecektir.

Bu kitapta gördükleriniz, benim 1981'den başlayarak aralıklı olarak tuttuğum günlüklerden yapılmıŐ alıntılar. Ama bu günlükler baŐka günlüklere pek benzemiyor. Yazının yanında çizgi de var. Küçükken okumayı yazmayı pek sevmediğim halde Mars'ta tahta atımla meydan savaşı

yapacak kadar geniş bir hayal gücüm vardı. İşte çizgiyle dostluğum böyle başladı; yani okumayı, yazmayı pek sevmeyen bir çocuğun hayallerini başkalarına anlatmak için bir yol aramasıyla. Şu Mars'taki meydan savaşında uzaylılara karşı benimle aynı saflarda savaşmış bir yayıncı bulabilirsem belki birgün bu savaşı anlatan çizimlerimi de yayınlatabilirim.

Sonraları okumayı da yazmayı da çok sevdim ama çizgi ayrılmaz bir parçam oldu. Öylesine dost olduk ki çizgiyle, günlüklerimi bile çizgiyle tuttum. Kızdığım insanları çirkin çizdim, sevdiklerimi bol beyazlık içine yerleştirdim. O yıllarda güzel kız çizmeyi pek beceremezdim, bu yüzden incitebilirim diye güzel kızları hiç çizmedim. Kıscası yaşadıklarımı, yaşamak istediklerimi günlüklerimle paylaştım. Bu günlükleri tuttuğum yıllar çocukluktan ilk gençliğe adım attığım yıllardı. O zamanlar kocaman açılmış gözlerimle hayatı izliyor, hergün yeni bir şey öğreniyordum. Çevremdekileri ve kendimi anlamaya çalışıyordum. Ama beni kimse anlamıyordu. Kurallardan sıkılıyor ve dünyayı değiştirmeye çalışıyordum. Ama büyüklerim uslu uslu oturmamı istiyordu. Karşı çıkmak benim için bir yaşam biçimiydi. Ama ben karşı çıktıkça "Bu çocuk adam olmaz" diyorlardı. O yıllarda beni anlayan tek dostum; sevgili günlüğümdü.

Bu günlükleri bir gün basılabilir kaygısıyla çizmedim. Bu yüzden ne kendime sansür koydum ne de sizi hiç ilgilendirmeyen kişisel konulara girmekten kaçındım. Geri dönüp baktığımda yazıp çizdiğim her şeyin doğru olduğunu söyleyemem ama samimi olduğunu söyleyebilirim.

Son olarak şunu söylemeliyim: Günlüklerimde bir çizgi birliği, hatta bir üslup birliği dahi yoktur. Sürekli bir

arayış vardır. ieđi burnunda bir müzisyen müzik aletiyle nasıl hergün çalışmak zorundaysa, çiçeği burnunda bir çizer de hergün çizmek, hergün aramak zorundadır. Bundan sonraki sayfalarda bu arayışı göreceksiniz.

Aslında ben bu günlüklerde kendi tarihimi iziyorum. Kendi tarihimi çizerken bir yandan da zamanın tarihini iziyorum. Çünkü zamanın tarihi hepimizin tarihinin toplamıdır. Zaman denen o dev saatin kolları bizim gibi kcck dişliler olmasa döner mi?

Levent Gnen
Ankara, Ekim 1992